

Promisiunea unei noi primăveri

JANETTE OKE

Promisiunea unei
noi primăveri

Seria Anotimpurile inimii

Editura Casa Cărtii, Oradea
2010

Copyright © 1989 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Spring's Gentle Promise
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Promisiunea unei noi primăveri

de Janette Oke

Copyright © 2010 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OKE, JANETTE**

Promisiunea unei noi primăveri / Janette Oke. -

Oradea : Casa Cărții, 2010

ISBN 978-973-8998-86-5

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Simona Tămaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocăș

Tuturor bărbaților și femeilor din trecut și din prezent, oameni care au lucrat pământul și au luptat cu elementele naturii și anotimpurile schimbătoare pentru a-și păstra rădăcinile și a transmite mai departe o moștenire.

Avem nevoie de voi.
Vă încurajăm să mergeți mai departe.
Dumnezeu să vă binecuvânteze!

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, într-o familie de fermieri din preriile Canadei și a crescut într-o familie mare, plină de râsete și dragoste. Ea este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, unde l-a întâlnit pe soțul său, Edward, cu care s-a căsătorit în mai, 1957. După ce au slujit bisericile din Indiana și Canada, familia Oke și-a petrecut câțiva ani în Calgary, unde Edward a slujit în câteva funcții în Colegii, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris în jur de cincizeci de romane pentru adulți și copii, iar vânzările totale ale cărților ei ajung până aproape de treizeci de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii și o fiică, toți căsătoriți, și se bucură de cei doisprezece nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Cuprins

<i>Personaje</i>	8
1. O dimineață frumoasă	9
2. Apropiere	15
3. Vizitatori	23
4. Vară	31
5. Fordul	37
6. Un musafir	45
7. Schimbări	53
8. Gânduri tulburătoare	63
9. Cercetând terenul	71
10. Primăvară	79
11. Deșteptarea	89
12. Curtare	99
13. Planuri	107
14. Vine duminica!	117
15. Începuturi	127
16. Crăciun	133
17. Pregătiri	147
18. Viața merge înainte	155
19. Fericire	163
20. Vremuri grele	171
21. Din nou însămânțări	177
22. Speranță după speranță	185
23. Efort susținut	193
24. Lupta pentru supraviețuire	205
25. O nouă primăvară, o nouă promisiune	215
<i>Epilog</i>	221

Personaje

Joshua Chadwick Jones—Băiatul a fost crescut de mătușa sa, Lou, de bunicul său și de fratele bunicului său, Charlie. Josh este acum un adult, lucrând pământul familiei.

Bunicul și unchiul Charlie—Bărbații din casa și viața lui Josh.

Matilda—Învățătoarea copiilor din vecinătate, găzduită de familia Jones.

Mary Turley—Tânăra menajeră din vecini care-i ajută pe bărbați să-și întrețină gospodăria. După părerea bunicului, prezența a două fete în casă, face ca acest aranjament să pară mai „respectabil”.

Willie—Prietenul din copilărie al lui Josh, care s-a dus ca misionar în Africa și a murit în urma îmbolnăvirii de o boală indigenă.

Camellia—Prima iubire a lui Josh. Camellia l-a iubit însă pe Willie.

Capitolul 1

O DIMINEAȚĂ FRUMOASĂ

Am ieșit din casă fluierând. Era devreme. Cerul se luminase, însă soarele încă nu-și ridicase capul de după linia copacilor ce marca hotarul fermei familiei Sander – noii noștri vecini.

Chiar și în lumina slabă a dimineții puteam vedea întinzându-se cât cuprindeam cu privirea, pământurile din vecinătate. Mai întâi pământul nostru – cred că întotdeauna mă voi gândi la el ca la *al nostru* – al bunicului, al unchiului Charlie și al meu – cu toate că, în realitate, era doar al meu acum. Cred că acesta era unul dintre motivele pentru care fluieram. Ieri bunicul și unchiul Charlie semnaseră toate documentele oficiale prin care ferma trecea în posesia mea – era a mea din punct de vedere legal. *Joshua Chadwick Jones* scria în documente, negru pe alb. Încă nu realizam pe deplin ce însemna acest lucru. Însă eram entuziasmat. La culme. Adică, cine mai era ca mine, la vârsta mea să aibă o fermă a lui, cu acte în regulă?

Dintr-odată am devenit serios. Era o responsabilitate mare, căci de acum eu trebuia să fac în așa fel încât ferma să prospere. Trebuia să-i întrețin pe bunicul și pe unchiul Charlie, pe mine și pe Mary, menajera noastră, și chiar pe Matilda, chiriașa noastră, cu toate că ea ne plătea bani pentru cazare și mâncare.

Eu eram acela care trebuia să ia decizii corecte cu privire la însămânțare – ce să plantăm, pe care ogor – ce animale să vindem și pe care să le păstrăm și unde puteam găsi un animal de rasă care să ne ajute la dezvoltarea cirezii. Trebuia să am grijă ca toate gardurile să fie reparate și întreținute, să repar anexele, să lucrez grădina, să am grijă ca utilajele să funcționeze bine, să plivesc, să

adun fânul pentru iarnă... Lista continua la nesfârșit – dar asta nu-mi tulbura nicidecum bucuria. Era o dimineață frumoasă. Eram bărbat în toată firea, așezat la casa mea.

Am mărit pasul. Îl încetinisem puțin în timp ce privisem în jurul meu. Pământurile, linia copacilor din depărtare, păduricea străbătută de râu, pășunile și pământurile familiilor Turley, Smith, Sander, dealul din depărtare ce marca hotarul altei familii Smith, drumul spre oraș – le știam pe toate. Și le iubeam mai mult decât puteam exprima în cuvinte.

Rădăcinile îmi erau adânc înfipte în acest loc pe care-l cunoșteam încă de când eram mic copil. Asta era viața mea. Sensul existenței mele se împletea oarecum cu pământul ce se întindea în fața mea.

Am deschis poarta de la capătul aleii și m-am oprit din fluierat pentru a le vorbi vacilor de lapte. Văcuța tărcată, ultima mea achiziție, își frecă capul de mine în timp ce se îndrepta spre grajd. Am întins mâna și am mângâiat-o pe gât. Păru mulțumită, iar eu am zâmbit. *E o văcuță grozavă*, am spus eu îngâmflat. *Îmi umple găleata cu cel mai gras lapte pe care l-am văzut vreodată*. Însă era puțin cam răsfățată. Foștii ei proprietari o trataseră ca pe animalul de casă al familiei.

M-am grăbit să ajung înaintea lor, ca să deschid ușa grajdului. Știam că erau în spatele meu, nerăbdătoare să ajungă în grajdul de muls, unde le aștepta porția de grâne. Și nu numai din cauza asta, ci și din cauză că laptele le umpluse ugerile și le îngreuna mersul.

Am început să fluier din nou. O păsărică mi se alătură, undeva în partea dreaptă, și am întors capul ca s-o văd. Era cocoțată pe una dintre crengile de sus ale unui plop de lângă cotețul găinilor și după ciripitul ei energic, am bănuit că era la fel de bucuroasă ca și mine pentru zorii acestei zile.

O vacă se auzi mugind pe pășunea familiei Turley și o alta îi răspunse. Poate că o mamă fusese separată de puiul ei și îl chema la micul dejun.

Am deschis ușa grajdului pentru vaci și m-am întors în casă după gălețile pentru lapte. Știam că cele trei vaci își vor găsi singure drumul spre grajduri și se vor servi satisfăcute din porția de hrană pregătită. Le puteam mulge fără să le îngrădesc între drugii de lemn, însă nu le lăsam libere niciodată. Știam că nu se vor mișca din locul lor – își vor ține capul între drugii de susținere și nu vor face nicio mișcare, decât să-și fluture coada sau, uneori, să-și treacă greutatea de pe un picior pe altul. Cu toate acestea, când m-am întors cu gălețile pentru lapte, am prins drugii, așa cum făceam de fiecare dată. Cred că era un obicei – așa mă învățase bunicul.

Tărcata mă privi cu ochi căprui, blânzi, în timp ce mi-am vârât piciorul sub un scaun pentru muls și l-am tras în dreptul ei.

– Care-i problema? am întrebat chicotind. Crezi că mi-e prea greu să mă aplec?

Am mângâiat-o pe pântec și m-am așezat pe scaun lângă ea, apoi m-am aplecat să-i spăl ugerul și am început s-o mulg.

– Ei, poate că îmi este, am recunoscut. Da' omul trebuie să-și păstreze energia dacă este cu puțință. Astăzi mă așteaptă o zi grea. Încep însămânțările. Îndată după ce termin cu treaba de aici. Pământurile mele. Niciodată nu am mai însămânțat „pământurile mele”.

Am zâmbit și am început să mulg mai vârtos. Găleata se va umple îndată cu lichidul gras, cald și spumos.

N-aș fi fost niciodată în stare să explic cuiva de ce îi vorbeam vacii. Adică, nimeni n-ar fi înțeles, decât dacă ar fi petrecut timp în grajd la ora 5 dimineața, mulgând.

O pisică din grajd mieună, frecându-se de pantalonul meu. Nu știam dacă acesta era salutul ei de „bună dimineața” sau doar mă zorea să-mi termin treaba mai degrabă. M-am oprit atât cât să trimit în direcția ei un jet de lapte. Pisica se ridică pe picioarele din spate și începu să bată aerul cu lăbuțele, ca și când ar fi vrut să prindă fiecare strop de lapte și să-l vâre în gura deschisă.

Eram pricepuți la asta – eu și motanul cenușiu. Doar aveam în urmă câțiva ani de practică. Rămase acolo sorbind cu lăcomie fiecare jet de lapte pe care îl trimiteam în direcția ei.